

Отговорили му. Той бързо извѣстилъ на командиря на полка, и депутацията още отъ далечъ чула командата — да се строятъ войниците съ оружие на почить. Музиката засвири „Коль славенъ...“ Съпроводещитѣ ковчега слѣзли отъ файтонитѣ и спрѣли колесницата съ останкитѣ на Априлова прѣдъ знамената. Музиката замлъкнала. Тогава командирѣтъ се обърналъ къмъ солдатитѣ и, като имъ обяснилъ на кого отдаватъ честъ, прибѣвилъ: „ако не бѣше Априловъ, ние, може би, не щѣхме да бждемъ подготвени да получимъ свободата отъ нашитѣ освободители; не щѣхме, слѣдователно, да имаме и своя армия, и азъ не щѣхъ да бжда тѣй щастливъ да се гордѣя съ такива храбри юнаци, каквито сте вие, мои момци“. Слѣдъ тая кратка, но съдържателна рѣчь войниците и придружающитѣ процесията заплакали. Наистина, мислилъ ли е прѣживѣ В. Ев. Априловъ, че тѣй скоро — петдесетъ години отъ смъртта му — неговитѣ останки, скъпи за цѣлъ бѣлг. народъ, ще бждатъ посрѣщнати съ такова умиление, съ такава искрена и дълбока почить отъ българската войска?“¹⁾ Както въ Русе, тѣй и въ Търново и Габрово посрѣщането на останкитѣ на Априлова бѣ най-тържествено, импозантно, чрѣзъ което народѣтъ начело съ митрополитъ Григорий въ Русе, а въ Търново и Габрово — съ митрополитъ Климентъ, изрази своята неизказана почить къмъ паметѣта на великия българинъ, чийто кости спокойно почиватъ въ родната земя...

Отъ Галацъ бѣ прѣнесенъ и паметника на Априлова. Тоя паметникъ бѣ въздигнатъ тамъ надъ гроба му. Надписѣтъ оповестява великото значение на Априлова:

*Посветилъ себя и свое состояніе образованію
Болгаріи.*

¹⁾ Споменъ за 50 г. юбилей отъ смъртта на Априлова, стр. 26.